

tisk dansk: Vil Det Konservative Folkeparti stemme imod finansloven? For at hr. Holger K. Nielsen ikke skal sove uroligt – for det ansvar at bære finansloven igennem har hr. Holger K. Nielsen og hans parti jo aldrig taget på sig, ikke i de senere år i hvert fald – vil jeg sige ganske klart, at Det Konservative Folkeparti selvfølgelig stemmer for finansloven. Det gør vi som et ansvarligt parti, der tager et ansvar.

Som jeg sagde i mit første indlæg, kan jeg ikke under nogen omstændigheder forestille mig, at det er ligegyldigt for en regering, hvilken finanslov der kommer igennem. Den risiko, en regering løber, hvis den ikke har en aftale, er jo, at dele af de forslag, som Venstre og Det Konservative Folkeparti måtte lægge frem, er forslag, som hr. Holger K. Niensens parti vil kunne stemme for, og andre kan de ikke stemme for. Kort sagt, en regering løber, hvis den ikke har et fast flertal, en risiko for, at dens økonomiske politik bryder sammen. Og vi får så se, om regeringen tør tage det ansvar på sig.

Holger K. Nielsen (SF):

De bosniske serberes gidseltagning af FN-soldater er det seneste skridt i den jugoslaviske tragedie, men det er efter al sandsynlighed ikke det sidste skridt. Gidseltagningen og nedslagningen af civile i Tuzla er afskyelige og totalt uacceptable handlinger, som vi alle må tage afstand fra.

Det blev sagt, at FN med den nye situation står ved en korsvej, at FN og NATO nu må optrappe de militære aktiviteter og gå mere direkte ind i krigen.

Her er der imidlertid grund til at stoppe op et øjeblik. Serbisk nationalisme og drømmen om et Storserbien bærer sammen med social nedtur hovedansvaret for den jugoslaviske tragedie. Men nationalismen er ikke kun et serbisk anliggende, der findes også en kroatisk og en bosnisk-muslimsk nationalisme, og den vestlige politik har i høj grad bidraget til konflikten.

EU's hovedløse anerkendelse af Kroatien og Bosnien-Hercegovina i en situation med stigende nationalistiske spændinger, og uden at disse spændinger blev dæmpet, var katastrofal. Vi sagde dengang, at specielt anerkendelsen af Bosnien ville blive en katastrofe. Det tør siges, at den faktiske udvikling har givet os ret.

Der er her to konklusioner, som vi vil advare imod. For det første vil vi advare imod forestillingen om, at konflikten kan løses ved, at FN og NATO i højere grad bliver direkte militær part i

konflikten. Vi har sagt det mange gange, men der er grund til at gentage det: Der findes ingen militære løsninger på denne konflikt. Det kan lyde trivielt, men der er ingen vej uden om at fortsætte ad forhandlingsvejen. I den sammenhæng er det afgørende, at Rusland inddrages, og at også Milosevic bidrager til presset mod de bosniske serbere.

Vi har støttet FN's fredsbevarende indsats, og vi er ikke tilhængere af, at FN trækkes ud. Alle ved, at FN-indsatsen har haft problemer, men man glemmer, at ingen udefra kan løse denne djævelske konflikt. Derfor skal indsatsen fortsat køre under et FN-mandat.

Indsatsen omkring de sikre zoner har været kritiseret og med rette. Det er vigtigt, at der eksisterer et realistisk forhold mellem mål og midler. Med de begrænsede FN-styrker har det ikke været tilfældet omkring de sikre zoner. Samtidig må det seriøst overvejes at demilitarisere de sikre zoner. Det synspunkt har tidligere været fremført af Boutros Ghali, og det er logisk i betragtning af, at meningen med de sikre zoner er, at civilbefolkningen skal have nogle områder, nogle heller, hvor de kan blive fri for krigens uhyrligheder.

Det andet synspunkt, vi vil advare imod, er, at krigen i Jugoslavien nødvendiggør, at EU får en forsvarsdimension, og at Vestunionen i den sammenhæng får en styrket position. I forlængelse af det har vi også i dag hørt hylekoret om, at Danmark må opgive forbeholdet over for EU's forsvarsdimension. Her er vi lodret uenige. Der er som aldrig nogen sinde før behov for at omdefinere sikkerhedspolitikken fra militær sikkerhedspolitik til økonomisk og økologisk sikkerhedspolitik.

Det er også derfor helt hen i vejret, når de borgerlige partier bruger konflikten i Jugoslavien til at kræve flere penge til dansk forsvar. Vi skal fastholde fredsbevarende styrker i Jugoslavien, men vi skal også omlægge og gennemføre besparelser i det danske forsvar. Det er der grundlag for nu, og det er det, vi vil forhandle forsvarsforlig ud fra.

Trusselsbilledet er totalt ændret, og der er ikke behov for det militære forsvar, der blev opbygget efter Anden Verdenskrig. De største sikkerhedsrisici i dag ligger i nationalismen og i en social udvikling, som giver næring til nationalismen. Her er især Rusland problemet. Vi har i dag en historisk mulighed for at få Rusland med i et civiliseret europæisk samarbejde. Det er ikke sikkert, at vi har den mulighed om fem år.